

29 decembrie – 4 ianuarie

Evanghelia de pe Patmos

Textul de memorat: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape!*” (Apocalipsa 1:3)

Profețiile din Apocalipsa i-au fost descoperite apostolului Ioan în viziune în urmă cu peste nouăsprezece secole, pe când se afla exilat pe mica insulă stâncoasă Patmos, din Marea Egee (Apocalipsa 1:9). Apocalipsa 1:3 lasă să se înțeleagă că ele urmau să fie citite cu voce tare în biserică. Versetul îi promite fericire celui care urma să le citească cu voce tare, precum și celor care aveau să le asculte, mai exact credincioșilor adunați la biserică. Însă ei nu sunt fericiți doar pentru că le citesc sau le ascultă, ci și pentru că le păzesc (vezi Apocalipsa 22:7).

Profețiile din Apocalipsa sunt dovada că Dumnezeu are grijă de poporul Său. Ele ne vorbesc despre scurtimea și despre fragilitatea vieții, despre mântuirea prin Isus și despre chemarea noastră de a răspândi Evanghelia.

Profețiile biblice seamănă cu o lumină care strălucește într-un loc întunecos (2 Petru 1:19). Menirea lor este să ne ofere îndrumare pentru viața prezentă și speranță pentru viitor. Iar de îndrumarea lor vom avea nevoie până la revenirea lui Hristos și până la întemeierea împărăției Sale veșnice!

Duminică, 30 decembrie – Titlul cărții

1. Ce semnificație are titlul cărții? Despre cine este de fapt această carte? Apocalipsa 1:1,2

Apocalipsa 1:1 ne spune că titlul cărții este „Descoperirea lui Isus Hristos”. Cuvântul „descoperire” este grecescul *apokalupsis* care are sensul de „a descoperi, a dezvălui”. Apocalipsa este, așadar, o descoperire a lui Isus Hristos, venită *de la* El și care vorbește *despre* El. Deși a venit de la Dumnezeu prin Isus Hristos (vezi Apocalipsa 22:16), cartea spune că Isus este subiectul ei. În ea, Domnul Isus li Se descoperă credincioșilor Săi și îi asigură că El le poartă de grijă.

Isus este personajul principal. Cartea începe cu El (Apocalipsa 1:5-8) și se încheie cu El (Apocalipsa 22:12-16). „Ascultați ce spune Daniel, ascultați ce spune Apocalipsa și vestiți adevărul. Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, Înălțați-L pe Isus ca temei al oricărei speranțe, «Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață»” (Ellen G. White, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, ed. 2007, p. 115).

Isus din Apocalipsa este același cu Isus din evanghelii. Apocalipsa este o continuare a descrierii pe care o avem în cele patru evanghelii despre persoana Sa și despre lucrarea Sa de mântuire. Doar că se concentrează pe aspecte diferite ale existenței și slujirii Sale. În principiu, punctul ei de pornire coincide cu punctul final al evangheliilor, mai exact cu învierea și înălțarea Lui la cer.

La fel ca Epistola către evrei, Apocalipsa pune accent pe lucrarea Sa din cer. Ea ne arată că, după înălțare, Isus Și-a început lucrarea ca împărat și preot în sanctuarul ceresc. Dacă nu am avea aceste două cărți, cunoștințele noastre despre această etapă a slujirii Sale ar fi limitate și învăluite în mister. Însă, grație lor, avem posibilitatea să aflăm în ce constă ea.

Ce făgăduință încurajatoare găsim în Ioan 14:1-3 despre ce face Isus acum în cer pentru noi?

Luni, 31 decembrie – Scopul cărții

Apocalipsa 1:1 ne spune și care este scopul cărții: să ne dezvăluie evenimentele viitoare, *care aveau să se întâmple din momentul scrierii ei înainte*. Cei familiarizați cu Apocalipsa știu că aceste evenimente – cele împlinite deja sau cele care urmau să se întâmple – ocupă cel mai mare spațiu. Prima jumătate (capitolele 1-11) tratează despre evenimentele petrecute între secolul I d.Hr. și timpul sfârșitului, iar a doua jumătate (capitolele 12-22), despre evenimentele premergătoare revenirii lui Hristos.

Scopul general al profețiilor biblice este să ne asigure că, indiferent ce ne rezervă viitorul, Dumnezeu deține controlul. Nici Apocalipsa nu face excepție. Ea ne dă asigurarea că Isus Hristos este cu poporul Său în tot decursul istoriei lumii și pe tot parcursul evenimentelor finale.

Prin urmare, profețiile din Apocalipsa au două scopuri practice: să ne învețe cum să trăim astăzi și să ne pregătească pentru viitor.

2. De ce nu ne sunt dezvăluite unele lucruri și cu ce scop ne sunt dezvăluite altele? Deuteronomul 29:29; Apocalipsa 22:7

Profețiile despre timpul sfârșitului din Apocalipsa nu ne sunt date pentru a ne satisface curiozitatea cu privire la viitor, ci ne dezvăluie doar atât cât avem nevoie să știm. Și ne sunt date ca să ne conștientizeze de gravitatea lucrurilor care vor veni și de importanța dependenței de Dumnezeu și a ascultării de El.

De-a lungul secolelor, au existat multe speculații și chiar s-a făcut apel la senzational în prezentarea evenimentelor sfârșitului. Prezicând sfârșitul imediat, unii au făcut avere escrocându-i pe credincioși, sperându-i și făcându-i să doneze pentru „lucrare”. Și totuși sfârșitul nu a venit, iar oamenii au rămas decepționați și descurajați. Profeția, ca de altfel toate lucrurile bune pe care le-am primit de la Dumnezeu, poate fi exploatată și folosită greșit.

Ce indiciu găsim în Ioan 14:29 cu privire la scopul profeției?

Marti, 1 ianuarie – Limbajul simbolic al cărții

3. Ce au în comun următoarele viziuni? Apocalipsa 13; Daniel 7:1-3; Ezechiel 1:1-14

Apocalipsa 1:1 declară: „Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.” Expresia „le-a făcut-o cunoscută” redă grecescul *semainō*, care are sensul de „a reprezenta prin simboluri, a simboliza”. Apare și în traducerea în limba greacă a Vechiului Testament (Septuaginta) în pasajul în care Daniel îi explica lui Nebucadnețar că, prin intermediul chipului din aur, argint, aramă și fier. Dumnezeu îi înfățișa simbolic „ce are să se întâmple după aceasta” (Daniel 2:45). Folosind acest cuvânt, Ioan ne transmite ideea că scenele și evenimentele din Apocalipsa i-au fost arătate în viziune sub forma unor reprezentări simbolice. Sub îndrumarea Duhului Sfânt, el le-a consemnat exact așa cum i-au fost descoperite (Apocalipsa 1:2).

Ca urmare, limbajul prin care au fost înfășate profețiile de aici nu trebuie luat literal. Ca regulă, citirea Bibliei, în general, presupune o înțelegere literală a textului, cu excepția cazurilor în care textul însuși indică un anumit simbol, însă, când citim Apocalipsa, cu excepția cazurilor în care textul indică un sens literal, este necesar să o interpretăm simbolic. Scenele și evenimentele prevestite sunt reale, însă, de obicei, sunt înfățișate în limbaj simbolic.

Dacă vom lua în considerare caracterul general simbolic al cărții Apocalipsa, nu vom risca să distorsionăm mesajul profetic. Când încercăm să identificăm semnificația simbolurilor, nu trebuie să-i impunem textului o semnificație dată de imaginația umană sau semnificația actuală a acelor simboluri, ci să mergem la Biblie și la simbolurile menționate în ea. Mai concret, să reținem că cele mai multe au fost preluate din Vechiul Testament. Când prezintă viitorul în limbajul trecutului, Dumnezeu vrea să ne imprime în minte faptul că modul Său de acțiune din viitor se va asemăna foarte mult cu modul în care a acționat în trecut. El va face din nou pentru poporul Său ceea ce a făcut în trecut. În demersul de

decodificare a simbolurilor și imaginilor din Apocalipsa, un prim pas îl constituie înțelegerea Vechiului Testament.

Miercuri, 2 ianuarie Dumnezeu

Apocalipsa se deschide cu un salut similar celor din epistolele lui Pavel. Inițial, ea a fost trimisă ca scrisoare către cele șapte biserici din Asia Mică din timpul lui Ioan (Apocalipsa 1:11). Însă comentarii sunt de acord că destinatarii ei sunt toate generațiile de creștini din toate secolele.

4. Care este salutul în următoarele texte și cine sunt cei salutați? Apocalipsa 1:4,5; Romani 1:7

În ambele pasaje găsim salutul epistolar: „Har și pace vouă!” Expresia este formată din salutul grecesc *charis* („har”) și cel evreiesc *shalom* („pace”, „bunăstare”). Observăm că harul și pacea vin din partea celor trei Persoane ale Dumnezeirii care, și aici, și în tot restul cărții, sunt identificate prin limbaj simbolic.

Dumnezeu Tatăl este numit „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine” (Apocalipsa 1:8; 4:8), făcând referire la numele Yahwé, „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exodul 3:14), care indică existența eternă a lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este menționat prin expresia „cele șapte duhuri” (compară cu Apocalipsa 4:5 și 5:6), Șapte este numărul desăvârșirii. „Cele șapte duhuri” corespund celor șapte biserici în care lucrează Duhul. Imaginea aceasta indică universalitatea lucrării Duhului Sfânt în poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, El fiind cel care le dă credincioșilor puterea necesară pentru a-și împlini chemarea.

Isus Hristos este identificat prin următoarele trei titluri: „Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului” (Apocalipsa 1:5), care indică moartea Sa pe cruce, învierea Sa și domnia Sa în cer. Apoi se spune ce a făcut și face: „ne iubește, ... ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său (vers. 5,6).

„Ne iubește” exprima o acțiune care acoperă trecutul, prezentul și viitorul – o dragoste nepieritoare. Cel care ne iubește ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său. În greacă, aici este o acțiune încheiată într-un moment din trecut: El ne-a spălat de păcatele noastre pentru totdeauna atunci când a murit pe cruce.

Ce se spune în Efeseni 2:6 și Filipeni 3:20? Ce înseamnă aceasta și cum ne bucurăm de statutul de „împărați și preoți” acum, când trăim în lumea aceasta a păcatului? Ce impact ar trebui să aibă acest fapt asupra modului în care trăim?

Joi, 3 ianuarie – Tema fundamentată a cărții

Ultimele cuvinte din prologul Apocalipsei scot în evidență tema ei dominantă: revenirea lui Isus în putere și slavă. Promisiunea aceasta este repetată de trei ori în concluzia cărții (Apocalipsa 22:7,12,20).

5. Citește următoarele pasaje. Potrivit lor, cât de certă este revenirea Domnului? Apocalipsa 1:7,8; Daniel 7:13,14; Zaharia 12:10; Matei 24:30

În Apocalipsa, revenirea lui Hristos este punctul final către care se îndreaptă istoria. Ea va marca sfârșitul istoriei acestei lumi și începutul împărăției veșnice a lui Dumnezeu, precum și eliberarea de rău, durere, suferință și moarte.

Apocalipsa 1:7 arată, în concordanță cu întreg Noul Testament, că revenirea lui Hristos în glorie va fi literală și personală. De asemenea, la acest eveniment vor asista toți oamenii, inclusiv „cei ce L-au străpuns”. Aceasta înseamnă că va exista o înviere specială a unui grup de persoane, din care vor face parte și cei care L-au răstignit. La a doua Sa venire, Isus le va aduce eliberare celor care L-au așteptat și judecată celor care au refuzat îndurarea și dragostea Sa.

Certitudinea revenirii lui Hristos este transmisă prin cuvintele „Da, amin!” (Apocalipsa 1:7). Cuvântul „da” redă grecescul *nai*, iar *amin* este o confirmare evreiască. Împreună, ele exprimă siguranța. Aceasta este formula cu care se încheie cartea Apocalipsa (vezi și Apocalipsa 22:20).

„Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să devină neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. (...) Sinceritatea, credincioșia și integritatea sunt testate și trebuie să fie dovedite în lucrurile vremelnice” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, ed. 2010, p, 270).

O promisiune este demnă de crezare sau nu în funcție de integritatea celui care a făcut-o și de capacitatea lui de a o împlini. Nu uita că făgăduința revenirii a fost făcută de Dumnezeu, Acela care Și-a împlinit până acum toate promisiunile.

Vineri, 4 ianuarie – Un gând de încheiere

„Descoperirea aceasta a fost dată pentru călăuzirea și mângâierea bisericii în tot timpul dispensațiunii creștine. (...) O descoperire este ceva ce este dat pe față. Domnul Isus însuși i-a dezvăluit servului Său tainele cuprinse în această carte și planul Său este acela ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate acelor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, cum și celor din zilele lui Ioan. Unele dintre scenele descrise în această profeție sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenție încheierea mării lupte dintre puterile întinericului și Prințul cerului, iar altele descoperă triumful și bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.

Nimeni să nu considere că, întrucât nu poate explica însemnătatea fiecărui simbol din Apocalipsa, este inutil să cerceteze această carte în străduința de a cunoaște înțelesul adevărului cuprins în ea. Cel care i-a descoperit aceste taine lui Ioan îi va da cercetătorului sănguiinos după adevăr o pregustare a lucrurilor cerești. Cei a căror inimă este deschisă pentru primirea adevărului vor fi făcuți în stare să înțeleagă învățăturile ei și li se va acorda binecuvântarea făgăduită acelor care «ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014 pp. 429-430).

Studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, secțiunea „Studiul cărții lui Daniel și Apocalipsa”, ed. 2007, pp. 110-115.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 20-26

1. Din ce material trebuia să fie altarul pentru arderile-de-tot și jertfele de mulțumire?
2. În ce situație putea fi omorât un om din cauza unui bou?
3. Ce trebuia să facă omul din casa căruia fusese furat ceva împrumutat, dacă hoțul nu era prins?
4. Cum se numea instrumentul la care trebuia lucrată perdeaua de la intrarea cortului?

Istoria mântuirii, capitolul 45

5. Ce susțin protestanții cu insistență și ce anume le lipsește?